

במעשה, שישנם מחשבה לזכור ומעשה שכו. וא"כ, כמה נשתנה ענין מצות הקרבנות, דבשאר המצוות יש גם המעשה בזמן הזה, משא"כ מצות הקרבנות ישנה בזמן הזה רק בזיכור והמתשבת (בענין התפלה וכו'), ולא במעשה.

(2) אך הענין הוא 16, דהנה בנוגע לקרבנות כח"כ 16 ר"ח נחזות פ"ה

ואר"ז 17, נחל ר"ח לפני שאמרתו ונעשה ר"ח בחי' המעונן שלמעשה מפע הכוחות שלמעשה (כביכול), ולא עוד אלא שהם נחל ר"ח לפני בבחי' הפנימיות, היינו פנימיות המעונן. והוא ע"י המעשה הנחל ר"ח לפניו. דמה שנפעל ע"י הוא, מה שנגעו ונתקיים (לפניו) (או ענין המעונן). והנה ר' נפער דוקא ע"י שונעונו רצוני, דוקא ע"י העשיר והענין, דוקא מגיע בבחי' פנימיות המעונן. כי כל הגבורה גבוהה ביותר וירד קמטה מטה ביותר ע"י נמשך ע"י המטה מטה יותר. והנה ענין זה, נפעל ע"י כל המצוות, שנגעונו קמטה מטה יותר ודע"ז עושים דירה לו ר"ח בתחתונים, בתחתון שאין תחתון קמטה מטה, שמתשייבם קמטה בחי' נח"ל לפני. אמנם אע"כ יש מעצה בעבודת הקרבנות שבזמן הבית ובביתא"ל דוקא, משום שתקצי"ת הכוונה בעשיית הדירה לו ית' היא לא רק שיומשל הנח"ל, אלא עוד זאת שהת"ל דירה בג"ר היינו שהיה נכ"כ בג"ר איך שע"י שנגעונו רצוני נפעל הנח"ל לפניו וענין זה הי' דוקא ע"י הקרבנות, כמאר"ז 199, אע"פ שא"ל יורדת מן השמים, מצות זהב"א מן החיות, היינו שבקרבנות הי' גיב"כ בג"ר, אך האש מן החיות שלמטה, משייבה מלמעלה אש מן השמים. ר"ח הי' נראה אפקות בג"ר, וגם ענין ההתאחדות (וישראל וקוב"ה) שע"י הקרבן, שע"ז נ"צ את בני מלשון צוותא וחבור, הי' ג"כ בג"ר.

וזהו היחודש שבקרבנות הקרבנות ע"י שאר המצוות. דהנה מצות ציצית ע"ד משל, הנה א"ת שהטקית הוא פריסו דמלכא וכו' 20, מ"מ לא נכ"כ בג"ר ע"י כלשה הטקית התאחדות האדם עם הקב"ה. וע"ז במצות תפילין, דגם כשמוציא תפילין ע"י הורע כנגד ח"כ וע"י הוראש במקום שמוחו ש"ל חינוק רופס, כנגד המוח, וגם משע"ר ח"כ והמתו לצבורת ה' (כדאורא בש"ע אד"ז 21, שוהו חלק מעצם

(16) ראה לקו"ת שם ע"י, א ואילך. וכ"כ. 16* פירשטון שם, ח. וכ"כ. מ. (17) ספרי - הובא כפירוש ע"י. 18) ראה שע"י אורה ר"ה נביאו לכוש מלכות פכ"י ואילך. 19) יומא כא, ב. 20) ראה תו"ת א"ג, ד. לקו"ת שלח מז, ב. מה"מ הקס"ב ע"י ר"ח. חסה. וראה ח"כ צ"ב, ב. זח"ג קכ, ב. תקו"ת ח"י (כב, א). ח"כ"א (נה, ב). 21) ספ"ה פ"א.

הנחת ה' בג"ר מוגה

הנחת ה' בג"ר מוגה

בס"ד. ש"ס פ"ג, י"ד המוח ה'חשד"מ.

זו האשה אשר הקרינו פ"ה ג"ו. וידוע הדיוק בזה באמרת דהם רבותינו נשיאנו (בפ"ק 27), ובדרוש ארמ"ל הזקן שנשמונו כמ"מ וציונים פ"ק 27, וכן בדרוש ארמ"ל האמצעי 4 והצ"ע 5 שנשמונו שם, ועוד) מה שאמר כאן ב"פ ואמרת. גם צ"ל דהב"י, דהנה ידוע, מה שאר"ל תפלות במקום תפילין (ובמ"א) אורא שהתפלות נחלקו כנגד כל הקרבנות בפ"ק, אבר אע"כ הרי אין ענין יוצא מדי פשוט, וכפשוט ענין הקרבנות הוא כפשוט. וצ"ל דהב"י, מדוע ענין הקרבנות בפשוט בגשמיות. ובפ"ט שגם ענה ישנו ענין הקרבנות ברוחניות בפשטה כו', שמה שמע ענין הקרבנות שיר"ל גם בזמן הזה, ועוד זאת שגם בזמן הבית, ואחר החורבן לא קיים ענין הקרבנות בפשטה כו', שאז היו כהנים ולויים וישראל עומדים כו', דמה וכמה ישראל כמעמד ה"ז הכוונה רוחנית והכוונה רוחנית הי' לא רק שהיו ישראל מקרינו בעצמם את הקרבנות) אלא גם בתפילין וא"כ יקשה ביותר, מדוע ענין הקרבנות בפשטות הי' דוקא בזמן הבית.

(2) והנה מובא בזה בהדרגה, דמה שנאמר כאן ב"פ ואמרת הוא כנגד ב' הענינים שבקרבנות. (אמרת ה'א) קאי ע"י עבודת הקרבנות במחשבה ובזיכור, רוחניות, (ובפעם ה'ב) הכוונה היא פעולת הקרבנות במעשה בגשמיות. וכפירוש"י ע"י הפסוק ה"ב 10, ואמרת להם = צ"ל ידע' כי את שהקרבנות היו ממוז' כ"פ ישראל (ממחצית השק"ל) 11 הקרבן המזבח אה"כ לשייבה נעשה ממוז' ציבורי, ואח"כ היתה בשליחות כל הציבור כולו. אמנם לפי זה חקשה עוד יותר השאלה ה"ג, למה ענין זה הי' דוקא בזמן הבית. דהנה ענין זה דמתשבת

לפניה לזכור ומעשה, ישנו בכל המצוות בנדרה, דכוונה המצוות היא בחי' וברכת המצוות בחי' לזכור ומעשה המצוות בחי' מעשה. ואפ"ל מצוות התלויות במחשבה וזיכור גם בהם יש מחד"מ, כמוכח מהמבואר באה"ק 16 שבכל דבר ודבר יש מחד"מ, שגם במחשבה יש מחשבה שבמחשבה. וזיכור שבמחשבה ומעשה שבמחשבה. ועד"ז

- (1) פירשטון כח, ב-ד. 2) ע"י, א ואילך. 3) מה"מ הקס"ה ח"כ ע' חשמה.
- (4) סידור לג, א. ונבוכה"ק 1194 ק"א, א. 5) אה"ת פניחט ע"י אע"ש ואילך. ועוד. 6) ברכות כו, ב. 7) ראה ח"כ ב, ב. 8) פירשטון ע"י. 9) שם, ב. 9) שבתע"ז 5-2. 10) שם, ג. 11) ראה רמב"ם ה"ל שקלים רפ"ד. וש"נ.
- (12) ראה ר"ה 2, ריש ע"ב. 13) ראה כתובות קו, ב. 14) ראה אה"ת יתד ע' חתקלו. ועוד. 15) ספ"ס (קמא, א).

קפ"ה קפ"ה

קפ"ה קפ"ה

קפ"ה קפ"ה

קפ"ה קפ"ה

קפ"ה קפ"ה

ומקום זה. וזהו מה שדוקא ע"י עבודת הקרבנות כפי שהיא עתה בזמן הגלות מביאים את הגאולה האמיתית והשקיימה.

וזהו רצון שעיני מעשינו ועבודתנו בזמן הזה כפי הענינים הנ"ל, ובפרט שעומדים עתה לפני חפצת המנוח, שאומרים בה ואי תפלתו כל ה' עת רצון גו' 26, שענינה עת רצון כו' נבוא אר הגאולה האמיתית והשקיימת, שאי יהי' ושם נעשה לפניך את קרבנות חובותינו כו', בבית המקדש השלישי, דהקרבנות יהיו אז כמציבה שומטיל ויקויים גם מ"ש ואמרת זהם (נב"ל) בבית דני, ואשיבה שומטיל כבארשונה 26, ומשה ואהרן יהיו עמהם וכך הנשיאים עד שנשיא דורנו שהוא הראש ובהר רישא גומא אויפג' 27, וגלך יחייז פביהמ"ל השלישי בהר הכיה בירושלים עיר המקדש ובארץ הקודש, ארץ אשר תמיד עיני ה' אצקלך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה 28, ועתידה שהתמטט כפי הארצות 29, וכשמהה וכטוב צכב.

המצוה מ"מ לא ניכר בו בצירי ההתאחדות וכו'. ועד"ז הוא בשאר המצות, דהוקשה כל התורה כולה דחסידין 22, משא"כ בקרבנות ראו בצירי ארץ האש שלפמטה ממשכת אש מלמעלה.

וכוה יורן, מה שענין הקרבנות הי' דבא' בזמן הכיה ובכרמ"ק. (דכאורה) מכיון שנוח"ל לפניו נמשך ע"י החתון דוקא, וכו"ף, דכל הבהו גבוה ביחול נמשך קמטה משה ביחול, א"כ חר' זמן הנבנת תנו"ף, הוא זמן ומקום החתון בחול עתה"ז החתון גומא. ובגזרות עצמו הוא ביחול בעקבתא דמשיחא, בכתי' עקביים, כי ענין העקב הוא שהוא הכי החתון גם בחלק הרגל גומא שהוא החתון צנבי הראש. וא"כ כמה לא יש ענין הקרבנות בזמן הגלות ובחוי"ף. אך עפ"י תנ"ף מובן, כי היות שבמשאר מצות, צנך צדיר דהקריבם דוקא במקום בתמלית הגזקתי יותר ממשאר מצות, ענין ההתאחדות באצקות הוא וזמן כוה שהוא מוכשר ליה ובשקיימות. משא"כ בזמן הגלות שהוא זמן של העלם, או אין מקום דהקריב הקרבנות בגשמיות.

וזהו מה שנאמר כאן ב"פ ואמרת שמה מובן, שבקרבנות יש כ' ענינים. דענין ואמרת הא' דקאי עף מחשבה ודיבור שבקרבנות, ענין זה שייך בכל מקום ובכל זמן, ולפיכך נאמר בפני עצמו. ואח"כ נאמר עוד ענין מיוחד שבקרבנות, שהוא ענין המעשה שבו מתגלה וניכר ענין ההתאחדות עם קוב"ה, דבענין זה צ"ף דוקא מקום זמן בשקיימות, בביתמ"ק.

אמנם צאודר גוסא, מכיון שבזמן הגלות הוא זמן ומקום תחתון יותר מבוזמן הלית, מובן, שיש ב' המעלה דדירה בהתחונים כנ"ף, דכך הגבוה יותר יורד קמטה יותר, ולפיכך דוקא כאן אפ"ף הענין דנעשה לצוני בשקיימות. וזהו מה שאולי"ף דתפלות במקום תמידית תקנום, היינו שאפשר להשלים את ענין הקרבנות גם בזמן הגלות, במחשבה ודיבור. דענין הדיבור כולף לא רק ענין ברבת המצוות (כנ"ף) אלא גם לזמור הלכות המצוות, דכך העוסק בחורח עצלה כאליל הקריב עצלה 23, וכמו שהוא ענין הדיבור שבמצות שאין עפיהם ברבת המצות כמו מל"ה וכו' (כמובאר בסוסקוסים 24), שענינם בדיבור הוא בלימוד התורה שליחם. ועד"ז בענין (המחשבה) שישנו גם בזמן הזה בהכנה והשגה כו'. וכיוון שדוקא זמן הגלות הוא מקום תחתון שאין קמטה ממנו, כמובן מזה גומא שאי אפשר דהקריב בו קרבנות, מובן, שיש מעלה בענין הקרבנות במחשבה ודיבור שבזמן

25) חולים טט, יד, 26) ישעי, א, כו, ראה לקי"ש ח"ט ע' 106 תערה 74
27) צירובין מא, א, 28) עקב יא, יב, 29) ילקוט ישעי' רמז חנו

הנחת הת' בלתי מוגה

22) קידושין לה, א, 23) ראה מנחת כוספה, 24) ראה אצוקלוקטורי
מלמדתי ערד ברבת תפלות, וש"ג.

הנחת הת' בלתי מוגה

הנה יש לי
אולי כוונתו